

[Finansministeren.]

altid er at foretrække fremfor en offentlig, men jeg må stærkt understrege, at ved denne afvejning må hensynet til en forsvarelig økonomi tillægges stor vægt.

Endvidere kan der opnås besparelser ved at søge løst to andre problemer vedrørende den nuværende udgiftsfordeling mellem staten og kommunerne. En klarere afgrænsning af, hvilke udgifter kommunerne skal dække, vil kunne medføre en nedgang i de samlede udgifter og samtidig betyde en styrkelse af det kommunale selvstyre. Endelig påfører de utallige refusionssystemer og tilskudsregler, der findes i øjeblikket, staten og kommunerne betydelige administrationsudgifter, som i egentligste forstand må betegnes som uproduktive.

Vender vi os derefter mod skatterne, er klagerne herover utallige og utilfredsheden meget stor. Jeg vil kort prøve i nogle få punkter at sammenfatte de ting, som jeg betragter som de væsentligste ulemper, der er blevet resultatet af den nu omtalte udvikling.

Vort skattesystem hemmer ganske unødvendigt stærkt produktionen og hele lysten til at gøre en produktiv indsats. Det vil være vanskeligt at indrette et skattesystem på en sådan måde, at skatteyderne ikke på visse punkter vil hævde, at initiativ og virkelyst bremses, men når man tager i betragtning, hvor meget det betyder, at dette sker i mindst muligt omfang, synes det meget afgørende ved udformningen af et nyt skattesystem at tage produktive hensyn. Hertil kommer, at kan vi vende udviklingen på dette punkt, vil den totale skattebyrde også blive mindre, for jo større indkomsten er, des mindre tyngende virker en bestemt skatteudskrivning.

Særlig på to områder virker de nuværende indkomstskatter uheldigt. For at indkomsten skal øges såvel for den enkelte som for samfundet, kræves større personlig indsats og — under vort nuværende samfundssystem — lyst til at løbe en risiko ved igangsættelse af produktion. Lysten til at yde en større personlig indsats og derigennem opnå en større indkomst bliver slået stærkt ned, når en væsentlig del af merindkomsten bliver beslaglagt af skatter. I dag gør den opfattelse sig gældende i næsten alle kredse af befolkningen, at dette

er tilfældet, og ser vi på de indkomstskatter, der skal erlægges året efter, at en merfortjeneste er erhvervet, forstår man godt denne opfattelse. Løber en erhvervsdrivende en risiko, er han ikke alene udsat for, hvis det går godt, at måtte betale en meget betydelig del af indtægten i skat, men går det dårligt, sidder han alene tilbage med hele smerten.

Det andet hovedpunkt, jeg vil nævne, er problemerne omkring opsparingen. Ønsket om en større opsparing deles af mange — omend ofte ud fra forskellige motiver. Den mest almindelige tankegang er den, at kun gennem en større opsparing er det muligt at få iværksat den nødvendige investering, som jo på lang sigt er forudsætningen for at øge produktionen, men det er dog efterhånden også klart for mange, at opsparingen har en snæver sammenhæng med hele prisudviklingen.

For mig står det sådan, at investeringens omfang og retning i høj grad bestemmes af andre faktorer end mulighederne for, at den, der skal iværksætte investeringen, råder over en betydelig egenopsparing, men det er alligevel helt afgørende, at opsparingen i størst muligt omfang foretages frivilligt, således at ønsket om planlagte investeringer kan gennemføres uden at medføre et konstant pres på prisniveauet. Det må derfor tillægges afgørende betydning, at opsparingen ikke lægges for store hindringer i vejen.

I de senere år har dette ikke været tilfældet. Prisstigninger har mindsket værdien af det opsparede, og selvom disse prisstigninger kun delvis har haft deres rod i en for lille opsparing, må det stærkt understreges, at en tilstrækkelig opsparing i sig selv indebærer et yderligere incitament til øget opsparing ved at bidrage til at fastholde prisniveauet. Endvidere behandles opsparing, som foregår i pengeform ved indskud i banker og sparekasser eller ved køb af obligationer, meget hårdt af skattelovgivningen ved, at formuebeskatningen rammer disse opsparingsformer fuldtud igennem en 100 pct.s værdiansættelse, medens opsparing i reale værdier, og herunder også aktier, er stærkt begunstiget ved en lavere værdiansættelse. Endelig kan det vel ikke bestrides, at den hårde beskatning af merindtægter må virke svækkende på opsparingsevnen, da det altid er lettest at foretage opsparing